

293 570 Wheels on Fire (Ateşten Tekerlekler)

TOTAL DURATION: 00:30:06

Time in	Time out	Transcription	Translation
00:00:15	00:01:13	<p>Tolga: Merhaba. Kültürel açıdan farklı topluluklardan insanların engelli olarak iyi yaşamaktan bahsettikleri Speak My Language programına hoş geldiniz. Ben Tolga Okay. Multicultural Communities Council of South Australia için çalışıyorum. Söyleşilerimizde kültürel açıdan farklı topluluklardan engelli insanların nerede olurlarsa olsunlar iyi yaşamak için kişisel becerilerini ve toplum kaynaklarından nasıl yararlandıklarını öğreniyoruz. Bu engelli kişiler ve diğerleri aracılığı ile erişilebilir yerler, aktiviteler ve ilgili fırsatlar hakkında bizimle paylaşabilecekleri gerçek hikayeleri, ipuçlarını ve fikirleri paylaşıyoruz. Bugünkü konuşum Order of Australia madalyası sahibi başarılı bir atlet Nazım. Bizimle Azmin Zaferi isimli kendi gerçek hikayesini paylaşmaktan mutluluk duyacak. Hoşgeldin Nazım. İyi ki geldin.</p>	<p>Tolga: Hello. Welcome to Speak My Language, where people from culturally diverse communities talk about living well with a disability. I'm Tolga Okay. I work for the Multicultural Communities Council of South Australia. In our conversations, we learn how people with disabilities from culturally diverse communities use personal skills and community resources to live well wherever they are. Through these people with disabilities and others, we share real stories, tips and ideas they can share with us about accessible places, activities and related opportunities. My guest today is Nazim, an accomplished athlete and Order of Australia medalist. He will be happy to share with us his true story, The Triumph of Perseverance. Welcome, Nazim. I'm glad you came.</p>
00:01:14	00:01:15	<p>Nazım: Hoş bulduk, çok teşekkür ederim.</p>	<p>Nazim: Thank you very much.</p>
00:01:17	00:01:22	<p>Tolga: Nazım. Bize biraz kendinden bahseder misin? Nerede doğdun, ne zaman Avustralya'ya geldin?</p>	<p>Tolga: Nazim. Can you tell us a little bit about yourself? Where were you born and when did you come to Australia?</p>
00:01:24	00:01:37	<p>Nazım: Yazın sekizinci ayda, Ağustos'ta, 1970'te Türkiye'de doğdum. Kayseri'de. Avustralya'ya 1 yaşında geldim annemle beraber. Babam zaten buradaydı.</p>	<p>Nazim: I was born in Turkey in the eighth month of summer, in August, 1970. In Kayseri. I came to Australia when I was 1 year old with my mother. My father was already here.</p>
00:01:39	00:01:58	<p>Tolga: Harika Nazım. Biliyorum, başarılı bir atletsin ve ülkemizi Avustralya'da başarıyla temsil ettin. Birçok madalyaların da var. Bu spora merak nereden Nazım? Hep vardı sanırım değil mi hayatında? Neler yapıyordun, biraz anlatır mısın?</p>	<p>Tolga: Great Nazim. I know you are a successful athlete and you represented our country successfully in Australia. You have many medals. Where did you get interested in this sport? I guess it's always been there, hasn't it? Can you tell us a little bit about what you were doing?</p>
00:02:00	00:02:36	<p>Nazım: İşte ben 1990'da kaza geçirdim. Ama o kazadan önce Avustralya futbolu sevgisi vardı, oynuyordum. Bir de boks da çok seviyordum. Kazadan önce baya ilgileniyordum o iki sporla. Yalnız değil tabi, arkadaşlarla beraber. Ne</p>	<p>Nazim: Here, I had an accident in 1990. But before that accident I had a love for Australian football and I was already playing it. And I also loved boxing. I was very interested in those two sports before the accident. Not alone, but with friends.</p>

		yapsam devamlı arkadaşlarla beraber futbol oynuyorduk. Bir de boksa hep beraber gidiyorduk. Çok iyi bir şeydi. Hareketli olmak için çok şeyler yapıyordum.	Whatever I did, I was always playing football with my friends. And we used to go boxing together. That was very nice. I was doing a lot of things to be mobile.
00:02:37	00:02:51	Tolga: Anladım. Sürekli sporla alakan vardı kazadan önce de sonra da biliyorum. Özellikle yüzmeyi ve dalış yapmayı da çok seviyordun. Bu arada bir de özelliğın varmış galiba değil mi? Suyun altında nefesini tutabiliyor muşsun galiba, bu çok enteresan.	Tolga: I see. I know you were always involved in sports both before and after the accident. You especially loved swimming and diving. By the way, I think you have a specialty, don't you? You seem to be able to hold your breath underwater, that's very interesting.
00:02:52	00:03:22	Nazım: Ya öyle. Kazadan önce bilmiyorum neden, yani neyin yüzünden ama nefesimi tutmayı seviyordum. Öyle bir kendimi deniyordum devamlı. Bir dakika, iki dakika, iki buçuk dakika. Her akşam nefesimi tutuyordum. En azından iki dakika. Sonra işte neyi niçin yaptığını ben de bilmiyordum ama kendime competition yapıyordum.	Nazım: Yes, that's correct. I don't know why or because of what, but I liked to hold my breath since before the accident. I was challenging myself like that all the time. One minute, two minutes, two and a half minutes. Every night I held my breath. At least for two minutes. So I don't know why I did what I did but I was challenging myself.
00:03:22	00:03:43	Tolga: Anladım. Evet. Sanırım bu özelliğın senin hayata tutunmanı sağlamış. Seni hayata bağlamış değil mi? Çünkü sanırım yirmi yaşında bir kaza geçirmişsin. Sığ bir suya dalmışsın sanırım değil mi? O olayı biraz anlatabilir misin? Çünkü bu nefesini tutma olayı da seni hayata bağlamış. Özellikle bunu anlatmanı rica edeceğim.	Tolga: I see. Yes. I guess that's what helped you to hold on to life. It kept you alive, didn't it? Because I think you had an accident when you were 20. You dived into a shallow water, didn't you? Can you tell me a little bit about that incident? Because holding your breath kept you alive. I'm going to ask you to tell me about this in particular.
00:03:44	00:05:52	Nazım: Sağ ol Tolga. Yirmi yaşındayken 1990'da arkadaşlarla beraber sıcak havada denize gittik. Alçak suya atladım ben. Diving diyorlar. Evet, o zaman devamlı yapıyordum. Öyle iki üç sene aynı yere gidiyorduk, aynı şeyleri yapıyordum ve de tehlikeli olduğunu biliyordum da yine de atlıyordum suya. Bu sefer işte başım vücudumdan daha alçak atladım. Başım toprağın vurdu. Öyle birdenbire hareketimi kaybettim. Hiçbir tarafımı oynatamıyordum. Kollarımı, bacaklarımı, kafamı. Ssuya atladıktan sonra arkadaşlarım beni gördüler suya atarken. Benim oyun oynadığımı zannettiler. Bıraktılar beni suyun içinde. Yüzüm ve başım suyun içindeydi. Face down floating diyorlar İngilizce. Arkadaşlarım da zannettiler ki oyun oynuyorum. En azından iki dakika falan suda öyle	Nazım: Thank you Tolga. In 1990, when I was twenty years old, I went to the sea with friends in hot weather. I jumped into shallow water. They call it diving. Yes, I was doing it all the time then. We had been going to the same place for two or three years, I was doing the same things. Even though I knew it was dangerous, I still jumped in the water. This time though, I jumped with my head lower than my body. My head hit the bottom. At first, I suddenly lost my ability to move. I couldn't move any part of my body. My arms, my legs, my head. My friends saw me jumping into the water. They thought I was playing a game. They left me in the water. My face and head were in the water. They say 'face down floating' in English. My friends thought I was playing a game. I was in the water like that for at least two minutes.

		kaldım. İki dakikadan sonra başımı kaldırdılar. O zaman onlara anlattım kaza olduğunu, hareketimi kaybettiğimi, sudan çıkamadığımı falan. Sudan çıkarttılar ama iki dakika en azından öyle nefesimi tutmak zorunda zorundaydım. O zaman başımı vurduğumda kötü bir şey olduğunu fark ettim ama ne olduğunu tam bilmiyordum. Kafamı çevirmeye uğraştım hava almak için. Kafamı da çeviremedim o zaman. Ama iki dakikadan sonra "Çıkartın beni" diye söyledim onlara. İskelede kaldırdılar beni. Oo zaman her şey başladı. Ambulans, lifesaver çağırdılar oradan, hastaneye götürdüler.	After two minutes they lift my head. That's when I told them about the accident, that I had lost my ability to move, that I couldn't get out of the water. They took me out of the water but I had to hold my breath for at least two minutes. When I hit my head, I realised that something bad had happened, but I didn't know exactly what. I tried turning my head for air. I couldn't turn my head then. But after two minutes I told them, "Get me out." They moved me to the pier. That's when it all started. They called an ambulance, a lifesaver and then they took me to the hospital.
00:05:53	00:05:53	Tolga: Evet.	Tolga: Yes.
00:05:55	00:06:35	Nazım: O zaman bildim kötü bir şey olduğunu ve hareket yapmaya uğraştım iskelenin üstünde, hiçbir tarafımı oynatamadım. Bir tek sol kolumu biraz suratıma doğru yaklaştırabildim. Ondan başka hiç hareket yoktu. Sonra lifesaver'lar geldiler, dediler ki "Bu bacağını hissedebiliyor musun? Kollarını falan oynatabiliyor musun?" Ben her şeye "hayır" dedim. O zaman anladım kötü bir şey olduğunu ama bilemedim ne olduğunu.	Nazım: That's when I knew something bad was happening and when I was on the pier, I tried moving my body but I couldn't move any part of me. I was only able to bring my left arm a little closer to my face. Other than that, there was no movement. Then the lifesavers came and they asked, "Can you feel this leg? Can you move your arms and stuff?" I said "no" to everything. That's when I realised it was something bad, but I didn't know what it was.
00:06:36	00:06:44	Tolga: Evet, sanırım felç geçirdin. Buna quadraplegic mi deniyor? Sanırım böyle anladım. Biraz anlatır mısın?	Tolga: Yes, I think you had a stroke. Is that called quadraplegic? I think that's what I understand. Can you tell me about it?
00:06:44	00:07:22	Nazım: Bana quadraplegic diyorlar. İki söz var, biri paraplegic var bir de quadraplegic. Normalde öyle araba kazasında felç olanlar var, onların felci belden olmuş oluyor. Sonra belden hata olunca bacaklarını oynatmıyor, kollarını normal oynatabiliyor. Ona paraplegic diyorlar. Evet, benim boynum kırıldığı için hem kollarım hem de bacaklarım felç oldu, oynatamadım. Onun için quadraplegic diyorlar.	Nazım: They call me quadraplegic. There are two terms, there is paraplegic and there is quadraplegic. Normally, there are people who get paralyzed in a car accident, but their paralysis is below the waist. So, when there is a lumbar error, they cannot move their legs, but they can move their arms normally. That's called paraplegic. Yes, since my neck was broken, both my arms and legs were paralysed, I could not move them. That's why it's called quadraplegic.
00:07:24	00:07:42	Tolga: Evet anladım. Nazım tabii o sıralarda 20 yaşındaydın gencecik bir çocuktun. Tabii ondan sonra hayatın tamamen değişti, biliyorum. Bu anlamda nasıl yardımlar aldın, nasıl cope ettin? Mentally ve fiziksel	Tolga: Yes, I understand. Nazım, of course, you were 20 years old at the time, a young boy. So of course, I know your life changed completely after that. How did you get help in this sense, how did you cope? What

		olarak nasıl yardımlar aldın? Nerelerden aldın? Biraz bilgi verebilir misin?	kind of help did you get mentally and physically? Where did you get it? Can you give some information?
00:07:44	00:08:43	Nazım: Ya işte ambulans beni oradan kaldırdı ve hastaneye götürdü. Orada iki gün kaldım. Stabilize ettiler. Yani daha kötüye gitmeyeyim diye öyle iki gün baktılar. Ondan sonra Austin hastanesine götürdüler. Austin hastanesinde özel mode var. Özel bakım var ilik için, spinal cord injury için. Orada 10 ay kaldım. Orada bir hastanede, bir de rehabilitation'da kaldım. Rehabilitation aynı yerdeydi Austin hastanesinin başka bir tarafında. 6 hafta yatakta kaldım. İlk altı hafta konuşamıyordum çünkü nefes alamadığın için lungs diyorlar. Hani benim lungs collapsed oldu. Türkçe'sini söyleyeyim, söyleyemeyeceğim.	Nazım: The ambulance picked me up and took me to the hospital. I stayed there for two days. They stabilised me. So they took care of me for two days so that it didn't get worse. Then they took me to Austin hospital. Austin hospital has a private mode. There is special care for marrow, for spinal cord injury. I was there for 10 months. I stayed in a hospital and a rehabilitation center. Rehabilitation was in the same place, on the other side of the Austin hospital. I was in bed for 6 weeks. Since I couldn't breath, I could not speak for the first six weeks. You know, since my lungs collapsed. I don't know how to say it in Turkish.
00:08:44	00:08:51	Tolga: Anladım. Evet ciğerlerin iflas etti değil mi?	Tolga: I see. So, your lungs failed, right?
00:08:51	00:09:22	Nazım: Kendim nefes alamadım. O şeyde kaldım, hani makine ile beraber nefes almak için. Ondan sonra işte hastaneye kaldırdılar. Altı hafta yatakta kaldım. Bir de altı hafta kendim konuşamadım. Boğazımı, boynumu deldiler nefes almam için. Deldikleri için voice box'a ses gidemiyordu. Onun için altı hafta konuşamadım.	Nazım: I could not breathe myself. I stayed in that thing, you know, to breathe with the machine. After that, they took me to the hospital. I was in bed for six weeks. And I couldn't speak for six weeks. They pierced my throat, my neck so I could breathe. Since they pierced it, the voice box did not receive any voice. So I couldn't talk for six weeks.
00:09:23	00:09:43	Tolga: Evet. Nazım kazadan önce de spor vardı. Ama kazadan sonra da spora devam ettin. Sanırım rehabilitasyon sırasında hayatını değiştirecek başka bir sporla tanıştın değil mi? Ondan bahseder misin? Bu çok heyecanlı gerçekten.	Tolga: Yes. Nazım, you were into sports before the accident. But you continued to play sports after the accident, as well. I think it was during rehab that you took up another sport that changed your life, right? Can you tell me about it? This is really exciting.
00:09:43	00:12:46	Nazım: Tabii. İşte on ay hastanede kaldım. Benim hayatım nasıl olacak, iyi mi kötü mü olacak hiç bilmiyordum. Ama bana göre kötüydü çünkü hiç hareketim yoktu. Biraz kollarıma hareket geldi. O zaman wheelchair'e koydular beni. İyi ki kollarıma biraz hareket gelmeye başladı. Wheelchair'i kendim itirmeye başladım. Onun için bayağı sevindim. Çünkü istediğim şeyleri yine yapabiliyordum, hayat normal değildi ama bazı şeyleri yapabiliyordum. Sonra hastane çok	Nazım: Sure. I was in the hospital for ten months. I had no idea what my life would be like, whether it would be good or bad. But for me it was bad because I could not move. I was able to move my arms a little bit. Then they put me in a wheelchair. I was glad to feel some movement in my arms. I started pushing the wheelchair myself. I was very happy about it. Because I could do the things I wanted to do again. Of course, life was not normal, but I could do some things. The hospital was a very nice one.

		<p>güzel bir hastaneydi, orada rehabilitation yaparken leisure worker diyorlar. Hani sporla ilgili, resim çizme, öyle şeyleri gösterdiler. Yardımcı oldular. Sonra bir akşam dediler seni, bir de başka arkadaşlar var. Yakında rugby diye bir spor var. Orada her çarşamba ve cuma günleri oynuyorlar. Bana "beraber gidelim, bakalım belki seversin" dediler. Sonra kazadan 8 8 ay sonra Heidelberg, Austin Hospital'dan Campwell'e gittik. Campwell belki yarım saat yol araba ile. Oraya gittik. Bir basketbol salonunda dört tane takım vardı. wheelchair rugby oynuyorlardı. Baktım hepsi wheelchair ile böyle çarpışıyorlar, hareketliler, bayağı sevindim. Hiçbiri mutsuz değildi, bayağı gülüyorlardı, konuşuyorlardı, çok iyi bir şeydi benim için. Sonra ben de onu görünce biraz Avustralya futboluna benzettim. Team sport olarak, physical olarak hiç çarpışmaktan korkmuyorlardı. Hani wheelchair olunca herkes düşünüyor biraz "Kendine bakman lazım. Dikkatli olman lazım." Ama bunlar tam tersiydiler. Çarpışıyorlardı, gülüyorlardı, yere düşüyorlardı, sonra yardımcıları vardı. Yere düştükten sonra kaldırıyorlardı. Sonra devam ediyorlardı. Çok hoşuma gitti o. O akşam işte bayağı sevindim. Tekrar rehabilitation center'a gittik. Belki 2-3 gün, arkadaşlarla beraber hep bunu konuştuk. Çok iyi bir şey diye. Sadece spor için değil ama kendine kuvvet vermek için. Hani exercise yapmak için. Her şey için iyi bir şeydi.</p>	<p>There were leisure workers when I was doing rehabilitation there. They showed me things related to sports, drawing pictures, things like that. They have been helpful. Then one evening they told me about some other friends. And mentioned that there is a sport called rugby. They used to play every Wednesday and Friday. They said to me, "Let's go together and see if you like it." Then 8-9 months after the accident we went from Austin Hospital in Heidelberg to Campwell. Campwell is maybe half an hour's drive away. We went there. There were four teams in a basketball gym. They were playing wheelchair rugby. Upon seeing them in their wheelchairs, moving like that I became very happy. None of them were unhappy, they were laughing a lot, they were talking. It was a very good thing for me. Upon seeing the sport, I thought it was a bit like Australian football. As a team sport, they were not afraid of bumping physically. You know, when you have a wheelchair, everyone thinks a little bit like "You need to take care of yourself. You have to be careful." But they were just the opposite. They were bumping, laughing, falling down, and then there were helpers. They would pick them up after they fell down. Then they were moving on. I liked that a lot. I was very happy that night. We went back to the rehabilitation center. My friends and I talked about it all the time for 2-3 days. That it was a very good thing. Not just for sport, but to give yourself strength. You know, to exercise. It was a good thing in every sense.</p>
00:12:46	00:13:28	<p>Tolga: Evet gerçekten. Demek ki hastanedeki leisure worker'lar sana böyle bir fırsat sundular ve senin de hoşuna gitti. Farklı bir yerde ve hayatında hayatını tamamen değiştirecek tekerlekli sandalye rugby takımında kendine bir yer edindin değil mi? Bu ne kadar sürdü? Çünkü bu macera gerçekten çok muhteşem. Çünkü buradaki takımında yer bulmak seni paralimpik oyunlarda altın madalyalar getirecek</p>	<p>Tolga: Yes, really. So the leisure workers at the hospital offered you such an opportunity and you liked it. You've made a place for yourself in a different place, in a wheelchair rugby team that would change your life completely, right? How long did this take? Because this adventure is really amazing. Because finding a place in the team there brought you to a level of professionalism that would bring you gold medals in the</p>

		boyutta bir profesyonelliğe taşıdı. Tabii yıllar içerisinde. Bu hikayenden, bu macerandan biraz bahsedebilir misin?	Paralympics. Over the years, of course. Can you tell us a little bit about this story, this adventure?
00:13:29	00:18:49	<p>Nazım: Tabii Tolga. Benim moralim kötü olmuş olsaydı, o akşam gitmezdim hani. Moralim, bana göre çok iyiydi. Sadece benim için değil, kardeşlerim, benden küçük kardeşlerim var. Birisi 2 yaş küçük öbürü de 12 yaş küçük benden. Yani onlar için daha fazla gayret gösterdim. Moralimi yükselttim, annem, babam, kardeşlerim için. Devamlı gülmek istedim. Hani onlar beni öyle mutsuz görünce daha kötüydü. Onun için kendime daha fazla moral verdim. Her şeyle uğraştım. Giveup yapmadım. Her şeyi denemek istedim mutlu olmak için. Sadece kendim için değil de, onlar görsün diye. O benim için çok önemliydi. Rehabilitation bitti. Eve döndüm. Belki 2 sene evde kaldım. Mutsuz değildim, yine mutluydum, ama hiçbir şey yapmıyordum. Gazete okuyordum her gün, televizyona bakıyordum, filmlere bakıyordum, arada sırada arkadaşlarla görüşüyordum. Ama ondan başka hiçbir şey yapmıyordum. Kazadan önce 2 işte çalışıyordum ben. Kendi kamyonum vardı. Gündüzleri onunla çalışıyordum. Geceleri de Holden fabrikası vardı. Motor yapıyorlar. Akşamları orada çalışıyordum. Sonra eve döndükten sonra, tabii iş yok, güç yok, bir şey yok. 2 sene öyle devam etti. Düşündüm hayatta daha fazla bir şeyler olması lazım benim için. Ne yapabilirim diye düşündüm. Bir company var, şimdi çalıştığım aynı company. Onlara telefon açtım. AQA Victoria onların, company'nin adı. Dedim "Bakın, 2 sene geçti, mutsuz değilim, ama neler yapabilirim size göre?" Bunlar dediler ki "Okulu seviyor musun?" Benim cevabım da : Okulu hiç sevmiyordum. Gençlikten beri hep kaçıyordum okuldan. Böyle isteyerek hiç gitmiyordum. Ama, okulda bütün imtihanları iyi ile geçtim. Sevmiyordum ama yine de gittiğimde karnelerim falan bayağı iyiydi. Sonra AQA Victoria'da</p>	<p>Nazım: Sure Tolga. If I had been in a bad mood, I wouldn't have gone there that night. I think I was in a very good mood. Not just for me, I have siblings who are younger than me. One is two years younger and the other is 12 years younger than me. So I tried harder for them. I raised my morale, for my mom, my dad and my siblings. I wanted to laugh all the time. It was worse when they saw me unhappy like that. So I gave myself more moral support. I've dealt with everything. I did not give up. I wanted to try everything to be happy. Not just for me, but for them to see. That was also very important for me. When rehabilitation was over, I went back home. I stayed at home maybe for two years. I wasn't unhappy, I was happy again, but I wasn't doing anything. I was reading the newspaper every day, watching TV, watching movies, seeing friends every now and then. But that was it. I was working two jobs before the accident. I had my own truck. I was working on it during the day. And at night there was the Holden factory. They were making engines. I was working there in the evenings. Then after I went back home, I was unemployed for 2 years. I thought there should be something more for me in life. I thought about what I could do. There was a company - the company I'm working for right now. I called them. The company is called AQA Victoria. I said, "Look, it's been 2 years, I'm not unhappy, but what do you think I can do?" They asked, "Do you like school?" And my answer was: I never liked school. I've been avoiding school since I was young. I never went willingly. But I passed all the exams at school with good grades. I didn't like it, but when I went, my report cards were pretty good. Then AQA Victoria said, "Look, we will check and find a course for you. Can you do it? It's going to be about</p>

		<p>dediler, "bak biz sana araştıracağız bir kurs bulacağız. Yapabilir misin? Bilgisayar." Daha yeni başlıyordu o zaman. Dediler "bilgisayar öğrenmek istersen biz bir şey buluruz sana." Sonra bilmiyorum, birkaç hafta sonra dediler "bak bu kursu bulduk. Computer Operating Course. Bilgisayar kullanmak için sertifika kursu." Collingwood'da, yine benim evin yanındaydı. Fazla uzakta değildi. Dedim iyi, gideyim, deneyim. Hani nasıl gidebileceğim. Sevecek miyim falan. Sonra kendimi de denemek için yaptım hani sabahları erkenden kalkabilecek miyim? Çünkü sabahları ben hiç sevmiyorum, öyle bayağı geç kalkmayı seviyorum. Ama tabii okula yazılınca istediğin zaman gidemiyorsun. Yani saat 9'da orada derste hazır olman lazım. Sonra kendimi denemek için böyle yaptım. Bayağı sevdim. Bir sene öyle geçti. Arkadaş edindim. Kendimi denedim. Bayağı derslerim çok iyi gitti. Bir de sevindim. Hani öyle sabah kalkmak hiçbir problem değil. Ders yapmak hiçbir problem değil. Araba ile okula gitmek problem değil. Ve o imtihanı kendim için geçtim. Bayağı sevindim onun için de. Ondan sonra 2,5 sene daha devam ettim. Diploma kursuna girdim. Business'ta risk and computer programming olarak, yine aynı şey için yaptım, bir degree almak için, diploma almak için. Bir de kendimi daha fazla denemek için. O iyi gitti. Ondan sonra 3 sene, 3,5 sene geçti kazadan sonra. Yine eve döndüm, iş aradım. İş bulamadım. Hani bayağı çok yerlere yazıldım, hani öyle iş alabilir miyim diye. İş bulamadım. Sonra yine ben bu AQA Victoria acentesini aradım. Dedim bakın, diplomamı aldım, yine iş arıyorum. Ama şimdi ben size yardımcı olabilir miyim diye telefon açtım. Dediler istersen bize gelip voluntary iş yapabilirsin. Yani ücretsiz. Bizim gazetemiz var, gazetemize yardım edebilirsiniz. Design olarak, yazmak olarak, bir de research yapmak için gelebilirsiniz. Öyle yaptım. Bayağı 2-3 sene öyle geçti.</p>	<p>computers." It was just the beginning then. They said, "If you want to learn computers, we will find something for you." Then a few weeks later they said, "Look, we found this course. Computer Operating Course. Certificate course for using computers." It was in Collingwood, next to my house again. It wasn't far away. I said "Fine, I'll go and try. Let's see if I like it." I did it to test myself to see if I would be able to get up early in the morning. Because I don't like mornings at all, I like to get up quite late. But of course, when you enroll in school, you can't go whenever you like. You have to be there at 9 o'clock, ready for class. I did it to test myself. I liked it a lot. One year passed like that. I made friends. I tried myself. I did very well in my classes. And I was happy. You know, getting up in the morning was not a problem. Doing courses was not a problem. Going to school by car was not a problem. And I passed that test for myself. I was happy about it, too. I continued for another 2.5 years. I took a diploma course. I took risk and computer programming for business for the same purpose: to get a degree, to get a diploma. And to test myself more. That went well. Then three years, three and a half years passed after the accident. I went back home again, looking for work. I could not find a job. I signed up for a lot of places to see if I could get a job. I could not find a job. Then I called this AQA Victoria agency again. I said, "look, I got my diploma and I'm looking for a job again. But now I'm calling to see if I could help you." They said "if you want you can come and do voluntary work here." It was unpaid. "We have a newspaper, you can help us with it. You can come to design, you can come to write, you can come to do research." I did so. 2-3 years passed like that.</p>
00:18:50	00:19:13	Tolga: Eee, gerçekten çok gurur	Tolga: Well, you have been involved

		<p>verici faaliyetlerde bulunmuşsun. Sadece kendi spor hayatın, spor zevkin değil, dediğin gibi hem volunteer'likle başlayan, çalıştığın, şu anda da halihazırda çalıştığın kurumda volunteer'likle başlayıp şu anda da aynı kurumda çalışıyorsun. Peki şu andaki rolünü öğrenebilir miyim? Tam olarak ne yapıyorsun?</p>	<p>in very proud activities. Not only proud of your own sports life, your taste in sports, but as you said, the fact that you started as a volunteer in the organisation where you worked, where you are currently working. In fact you are still working in the same organisation. And can I tell me what your role is now? What exactly are you doing?</p>
00:19:05	00:21:19	<p>Nazım: Şimdi benim, total diyorlar orada, team leader olmuş oluyorum orada, team leader olarak başladım ama şimdi practice leader. Şimdi team leader olarak hani benim kendi köşem vardı AQA Victoria'da. Biz işte gazeteyle uğraşıyorduk, bir de telefon geliyor bize, information için yani araştırma yapıyorduk. Peer support yapıyorduk. Hastaneye falan her hafta gidiyorduk. Volunteers ile başladık. Volunteers programını başlattım ben. Şimdi 100 tane volunteers var hani bize yardım eden insanlar. Onlar işte bütün Victoria'da sadece Melbourne'da değil orada rehabilitation center'ları geziyorlar. İşte kaza geçirenlere yardım ediyorlar. Moral veriyorlar. Öyle iş bulmak için yardım ediyoruz. Öyle tatile gitmek için, nasıl araba onlar için iyi olur? Modify yapmak için yardımcı oluyoruz. Çünkü ben de kazayı geçirdikten sonra araba kullanamam diye düşünüyordum. İşte öğrettiler bana araba kullanabilirim, istediğimi yine yapabilirim. Şimdi ben başkalarına gösteriyorum. Hangi arabalar iyi? Hangi modification'lar iyi? Yani arabayı kullanmak için? Yurt dışına gitmek istersen öyle yardımcı oluyoruz. Holiday yerlerini buluyoruz. İşte öyle işleri daha fazla yapıyoruz. Ama şimdi AQA Victoria'da Practice Leader olduktan sonra bütün organization için Öyle managerial yerinde çalışmış oluyorum.</p>	<p>Nazım: I started as a team leader (they call it total) but now I am a practice leader. As a team leader, I had my own column at AQA Victoria. We were working on the newspaper and we were also receiving phone calls so we were doing research for information. We were doing peer support. We were going to the hospital every week. We started as volunteers. I started the volunteers program. Now we have 100 volunteers who help us. They are visiting rehabilitation centers all over Victoria, not only in Melbourne. They help people who have had accidents. They give morale support. We help them find work. We help them with going on vacation and deciding which car would be good for them. We help them with modifying cars. Because I also thought that I would not be able to drive after my accident. They taught me that I can drive a car, I can do what I want again. Now, I show it to others. Which cars are good? Which modifications are good? I mean, to drive the car. If you want to go abroad, we help you as well. We're finding holiday locations. We do more of that kind of work. But right now, after becoming a Practice Leader at AQA Victoria, I am working at a managerial position for the whole organisation.</p>
00:21:19	00:21:59	<p>Tolga: Evet, daha çok şu anda, dediğin gibi managerial bir pozisyonundasın. Daha çok koordine ediyorsun o bütün ekibi, takımı değil mi? Tabii, hem zaten kendi kondisyonunla alakalı zaten halihazırda bütün bilgileri verebilecek kendi tecrübelerin var</p>	<p>Tolga: Yes, you are more in a managerial position at the moment, as you said. You coordinate the whole team, right? Of course, you not only have your own experience to share all the information about your own situation, but also you are also in a position to help other</p>

		<p>hem de diğer insanlara da yardımcı olabilecek konumdasın. Gerçekten harika. Bu arada paralimpik oyunları da çok heyecan verici, dediğin gibi çünkü bir sürü altın madalyalar, gümüş madalyalar ve saireler var. Bana bir kısaca bunlardan özet geçer misin? Yani çok ben bu konuda gerçekten heyecanlanıyorum çünkü.</p>	<p>people. It's really great. By the way, the paralympics are also very exciting, as you said, because you have a lot of gold medals, silver medals and so on. Can you give me a brief summary of these? Because I get really excited about it.</p>
00:22:00	00:25:06	<p>Nazım: Ben wheelchair rugby oynadıktan sonra zaten wheelchair rugby bana daha fazla hayat verdi. Çünkü wheelchair rugby'ye başlamasaydım bu kadar millette tanışmazdım. Dünyayı gezmezdim. Bana iş bulmak için de yardımcı oldu. Her taraftan yardımcı oldu. İşte Sydney Olimpiyatları 2000 senesinde burada oldu, Sydney'de. Ona da seçildim. Bayağı çok uğraştım, bir de seçildikten sonra bayağı sevindim. Orada da tuhaf bir şeydi. Nereye çıksam herkes resim istiyordu. İmzamı istiyordu. Çok ters geldi benim için. Ama çok, çok iyi bir şey. Çok iyi geçti. Disability diyoruz hani, ben quadraplegic'im ama dünyada o kadar different, çeşit disabilities var ki. Sydney 2000 oyunlarından önce ben hiç görmemiştim öyle başka devletlerden, Afrika'dan gelenleri. Bir de Türk takımları, İtalyan, Amerikan, her taraftan oyuncular vardı. Her çeşit sporu oynuyorlardı. İlk defa gördüm bunu bayağı da gözüm fazla açıldı, ondan sonra. Sydney de bizim için iyi gitti hani, finale çıktık, Amerika ile altın madalya için oynamaya başladık. Orada işte 1 puanla kaybettik. Gümüş madalya aldık işte Sydney'de. Sydney de benim ilk oyunumdu. Ondan sonra 4 başka paralimpik oyuna gittim. Atina'ya gittim 2004'te. Atina bizim için hiç iyi gitmedi 5. geldik orada. Diyecek bir şey yok orada. Ondan sonra Beijing'e gittik 2008'de, tekrar Amerika ile finale katıldık. Yine 2. geldik orada, gümüş madalya aldık. Beijing'den sonra işte Londra Oyunları vardı 2012'de. Yine Amerika ile finale girdik orada, ama bu sefer biz yendik onları, ilk altın madalyayı orada aldık. Bir de kolay</p>	<p>Nazım: So, wheelchair rugby made me feel more alive after I started playing it. Because if I hadn't started wheelchair rugby I wouldn't have met so many people. I wouldn't have traveled the world. It also helped me finding a job. It helped in every sense. So, the Sydney Olympics took place here in Sydney, in 2000. I was chosen for that too. I worked very hard, and I was very happy after I was chosen. It was a strange thing, too. Wherever I went, everyone wanted to take a picture. They wanted my signature. It felt very weird. But it's a very, very good thing. It went very well. We call it disability and I am quadraplegic but there are so many different kinds of disabilities in the world. Before the Sydney 2000 Games, I had never seen people from other countries, like Africa. There were Turkish, Italian, American teams - players from all over the world. They played all kinds of sports. I saw it for the first time and it opened my eyes a lot. Sydney went well for us, we reached the final, we started playing for the gold medal against the USA. We lost by one point. We got a silver medal in Sydney. Sydney was my first game. After that I went to four other Paralympic Games. I went to Athens in 2004. Athens didn't go well for us, we came 5th there. There's nothing to say about it. After that, we went to Beijing in 2008, and we played in the finals against the USA again. We came second there again, we got a silver medal. After Beijing, there were the London Games in 2012. Again, we played in the finals with the USA, but this time we beat them and got our first gold medal there. And we</p>

		<p>yendik. Öbürlerini bayağı 1 puanla falan kaybettik. Ama bu sefer on farkla mı bir şey kazandık. Yani bayağı yüksek fark vardı.</p> <p>Londra'dan sonra işte Rio Oyunları vardı 2016 senesinde. O sene de finale yine katıldık, ama bu sefer Kanada ile. Kanada ile oynadık, yendik, altın aldık.</p>	<p>beat them easily. We had lost previous games by a point or so. But this time we won by ten points or something. So there was quite a big difference. After London, there was the Rio Games in 2016. That year we reached the finals again, this time with Canada. We played against Canada and we beat them, we got gold medal.</p>
00:25:06	00:25:25	<p>Tolga: Harika, Nazım, şimdi ben konuyu nereye getireceğim? Biz Türk asıllı Avustralyalılar için çok gurur verici olan Order of Australia madalyası aldın. Bana biraz bundan bahseder misin? Bu gerçekten çok gurur verici.</p>	<p>Tolga: Great, Nazim, now where am I going with this? You received the Order of Australia medal, which is very proud for us as Australians of Turkish descent. Can you tell me a little bit about that? This is really very flattering.</p>
00:25:25	00:26:35	<p>Nazım: O zaman official olarak madalyayı, Order of Australia'yı önceleri duymuştum. Avustralya'da en yüksek yani en fazla katkıyı yapan insanlara verilen bir madalya. Sonra 2013 senesinde bana işte mektup geldi sana Order of Australia Medal vereceğiz diye. Bana da kimseye söylemeyin falan diye yazmışlardı, çünkü Australia Day'de anons yapacaklardı. Ben onu duyduktan sonra bayağı düşündüm "bana niye bu madalyayı veriyorlar?" Ama düşününce Avustralya için çok şey verdim, öyle spor olarak. Sonra kaza geçirenlerle, onların hayatı devam etsin diye bayağı öyle işlere karıştığım için bayağı Avustralya için etkisi oldu. Onun için bayağı sevindim, çok güzel bir şey.</p>	<p>Nazim: I had heard about the Order of Australia. It's a medal given to the people who have made the highest, the most significant contribution in Australia. Then in 2013 I received a letter saying that I would be given the Order of Australia Medal. And they asked me not to tell anyone, because they were going to make an announcement on Australia Day. After that, I thought a lot about why they were giving me this medal. But when I thought about it, I'd given so much for Australia, as a sport. Also, since I was involved in helping accident victims in order to help them continue their lives, it had an impact on Australia. This is why I became very happy about it, it is a very good thing.</p>
00:26:36	00:27:28	<p>Tolga: Evet harikasın, Nazım, seninle sohbet etmek çok büyük bir mutluluk verdi. Çok teşekkür ediyoruz. İyi ki geldin, iyi ki bize konuk oldun. Bugün bize ayrılan zamanın sonuna geldik. Nazım'a bize konuk olduğu ve hikayesini bizimle paylaştığı için çok teşekkür ediyoruz. Bu güzel hikayeden alınacak o kadar çok ders var ki. Nazım, hayattaki en büyük tutkusu olan spordan, engelliliğin kendine bir bariyer kurmasına izin vermemiş, bu alanda uluslararası paralimpik oyunlardan madalyalar getirecek boyutta başarılarla imza atmış. Hatta spor alanında verdiği hizmetleri ile Avustralya Hükümeti tarafından Order of Australia madalyası ile dahi</p>	<p>Tolga: Yes you are great, Nazim, it was a great pleasure to chat with you. Thank you very much. I'm glad you came, I'm glad you were our guest. Today we have come to the end of our allotted time. We would like to thank Nazim for being our guest and sharing his story with us. There are so many lessons to be learned from this beautiful story. Nazim did not allow disability to be a barrier to his greatest passion in life, which is sports, and achieved success in this field to the extent of bringing medals from the international Paralympic Games. He was even awarded the Order of Australia medal by the Australian Government for his services in</p>

		ödüllendirilmiş. Peki Nazım, son olarak dinleyicilerimize söylemek istediğin bir şey var mı?	sports. So, Nazim, is there anything you would like to say to our listeners?
00:27:28	00:28:49	Nazım: Tolga çok, çok sağ ol. Herkes öyle hayatta kolaylıkla karşılaşmıyor. Ben 20 yaşında kaza yaptım. Hayatım değişti. Ama benim mesajım herkese: hayat bitmiyor, hayat her zaman devam ediyor. Herkesin bilmesi lazım bu şeyleri. Kaza geçirmemiş olsaydım, benim için yine problemler vardı, herkesin problemi var, onun için herkesin uğraşması lazım. Herkesin başkalarına yardım etmesi çok iyi bir şey. Olması gereken bir şey. Kimse kendine bakmasın, hayat zor, hayat kolay değil ama her zaman hayata devam etmen lazım. Kendin için değil bir de arkadaşlar için, ailen için. Devamlı öyle pozitif olman lazım. Hayat hiç bitmiyor. Onu demek istiyorum, herkesin uğraşması lazım.	Nazım: Tolga, thank you very, very much. Not everyone's life is easy. I had an accident when I was 20. My life changed. But my message to everyone is: life does not end, life always goes on. Everyone should know this. If I hadn't had an accident, there would have been problems anyway. Everyone has problems, so everyone has to work on it. It is very good for a person to help others. It's something that has to happen. Don't focus on yourself. Life is hard, life is not easy, but you always have to move on. Not for yourself, but for friends, for family. You have to be positive all the time. Life never ends. That's what I'm trying to say, everyone needs to keep going.
00:28:49	00:29:55	Tolga: Doğru, her zaman pozitif olmalı ve yola devam etmesini bilmeliyiz. Çok teşekkür ediyoruz Nazım tekrar. Kaydımızdan memnun kaldıysanız lütfen daha fazlasını bulabileceğiniz web sitemiz speakmylanguage.com.au 'yu ziyaret edebilir ve lütfen başkalarına da Speak My Language programından bahsedebilirsiniz. Ayrıca bizi, Facebook, Twitter, Instagram veya LinkedIn'den de arayabilir ve bu programı Avustralya genelinde ve belki de dünya çapında konuşmaya devam etmemize yardımcı olabilirsiniz. Multicultural Communities Council of South Australia Speak My Language Programını South Australia'da sunmakla gurur duyuyor. Department of Social Services tarafından finanse edilen Speak My Language Programı Avustralya'daki tüm etnik and multicultural communities councils ve multicultural councils'ler arasında bir ortaklık aracılığı ile Avustralya'da hizmet vermektedir. Ulusal yayın ortaklarımız SBS ve NEMBC'dir.	Tolga: Right, we should always be positive and know how to move on. Thank you very much Nazim again. If you are satisfied with our registration please visit our website speakmylanguage.com.au where you can find out more and please tell others about the Speak My Language program. You can also connect with us on Facebook, Twitter, Instagram or LinkedIn and help us continue to talk about this program across Australia and perhaps around the world. The Multicultural Communities Council of South Australia is proud to deliver the Speak My Language Program in South Australia. The Speak My Language Program, funded by the Department of Social Services, operates in Australia through a partnership between all ethnic and multicultural communities councils and multicultural councils in Australia. Our national broadcast partners are SBS and NEMBC.